

Nr 97.

Af herr **Norlén**, om tillägg till 3 § 2 mom. i förordningen angående försäljning af vin och öl den 9 juni 1905.

Åberopande motiveringen till den motion angående tillägg till kungl. förordningen angående försäljning af brännvin den 9 juni 1905 § 2 mom. 3 etc., som jag i dag haft äran aflämna, tillåter jag mig hemställa,

att Riksdagen ville för sin del besluta följande tillägg till kungl. förordningen angående försäljning af vin och öl den 9 juni 1905 § 3 mom. 2:

Ej heller får vin och öl inneslutet i konfityrer hållas till salu.

Stockholm den 27 januari 1910.

Joh. Norlén.

Nr 98.

Af herr **Jonsson** i *Hå*, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående utsättande å debetsdlarne af tid och ställe för uppbördsstämman.

Enligt nu gällande uppbördsreglemente åligger det Kungl. Maj:ts befallningshafvande i länen att, sedan vederbörande kronofogdar, härads-skrifvare samt magistrater inkommit med förslag om tid och ställe i hvarje socken och stad för uppbörd af kronoutskylder, genom allmän kungörelse underrätta de skattskyldiga om tid och ställe för uppbördsstämman och den ordning som därvid kommer att iakttagas.

För landsortsbefolkningen och i all synnerhet för aflägsset boende är detta sätt att kungöra om uppbördsstämma ej fullt tillfredsställande, emedan en stor del af dem ej äro i tillfälle att få del af dessa kungörelser. På så sätt ha skattskyldige, i okunnighet om uppbördsdagen, ofrivilligt kommit på restlängd och fått vidkännas inkasseringkostnader.

För undvikande af sådana olägenheter ha af många uttalats den önskan, hvilket jag anser vara en rättmätig fordran, att, i likhet med hvad som är allmän praxis beträffande kommunal uppbörd, tid och ställe för uppbördsstämma utsättas å kronodebetsedlarna.

På grund af det ofvan anförda får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen må besluta om skrifvelse till Kungl. Maj:t med anhållan att Kungl. Maj:t täktes göra den ändringen i uppbördsreglementet att tid och ställe för uppbördsstämma skall å debetsedlarna utsättas.

Stockholm den 26 januari 1910.

Jonas Jonsson i Hå.

Nr 99.

Af herr **Henrikson m. fl.**, om tillägg till 41 och 44 §§ konkurslagen.

Det är ett känt och erkänt faktum, att, då en person kommer på ekonomiskt obestånd, tryckande bekymmer blifva följderna ej allenast för den mötande fattigdomen utan äfven öfver att hafva bringat andra, ja oftast sina bästa vänner i bekymmer och kanske i fattigdom och nöd. För egen del har gäldenären nog haft kännedom om det förestående fallet, men däremot för borgenären torde underrättelsen komma alldeles öfverraskande och oväntad. I nu nämnda fall blir ju oftast följderna, att gäldenären får uppgifva sin stat och gå i konkurs. En rättens ombudsman jämte nödigt antal utredningsmän (godemän eller sysslomän) utses, hvilka hafva att taga boet om hand, och därmed synes ju affären vara i taka händer; dock höres ofta klagomål öfver att konkursutredningen tager alltför lång tid och att omkostnaderna därför mången gång äro oskäligen stora. Detta att bestämma utredningsmännens arvode